

Lone Hørslev: Egernet (2017)

Han kom cyklende helt begravet i sine egne tanker. Han fik et chok og bremsede op så hårdt at cyklen skred ud og tegnede en halvcirkel i gruset. Han havde kørt et egern over, nu lå det på cykelstien og gispede.

5 Han havde kørt og tænkt over ordet *fertil*. I princippet kunne hans sædceller jo godt være lige så døde som blandede vandmænd. Ikke at det gjorde ham så meget, men hvad ved man. Fertil, ventil, debil, han smagte på ordet, det lød på en måde mere som en sygdom end det modsatte. *Jeg er fertil. Åh, det er jeg ked af at høre.* Og så det hun havde sagt aftenen før, Lise, hans kæreste. At det ikke så meget var dét at han ikke havde lyst til at få børn. Det var mere dét at han ikke havde lyst til at få børn med hende. Hun kunne ikke forstå det. At han ikke engang ville give det en chance. Hvem ved, måske KAN jeg slet ikke få børn, sagde

10 hun.

Måske er jeg slet ikke *fertil*.

Hvad hvis du kan.

15 Det er fordi du ikke elsker mig, havde hun sagt og sat sig til at græde. Hun sad over for ham ved spisebordet, og de var lige blevet færdige med maden, en pastaret med grøntsager og rejer. Nu lå pastaen i en ensom bunke tilbage på hendes tallerken, de andre ting havde hun spist. Plukket og fisket dem ud af retten, som et kræsent barn, han sagde: Hvad er der nu galt med spaghetti? Hun rejste sig og åbnede vinduet, fandt askebægeret. Tændte en smøg og satte sig op i deres vindueskarm.

Pas nu på, sagde han.

Så sad hun der med cigaretten i hånden og græd.

20 Hvad skulle han sige?

Man kunne ikke gøre tingene op på den måde. Så enkelt var der ingenting der var. Og helt ærligt, at sætte børn i verden er sgu ikke en tombola, tænkte han, hvor man trækker et lod, et barn er ikke en bamse. Det er en stor ting. En krævende ting. Ikke bare lige.

25 Han sprang af cyklen.

Egernet lå på gruset og hev efter vejret, dets øjne var underligt udtryksløse. Det levede, det trak vejret, men tydeligvis kun med nød og næppe. Det var i hvert fald for invalideret til at rejse sig op og løbe væk. Han stillede cyklen på støttefoden og lænede sig ind over dyret, hans hjerte hamrede i brystet. Hvad fanden gør man? Han kiggede rundt, men han var helt alene på stien, der var ingen her som kunne hjælpe. Fuck, sagde

30 han højt og stampede i jorden som om det ville hjælpe noget.

Han skulle bare været kørt videre, men det kunne ikke laves om, nu stod han her. Han blev nødt til at gøre noget. Han kunne heller ikke bare skubbe dyret ind i krattet, det virkede som en forkert og nådesløs ting at gøre. Han følte sig pludselig som en karakter i et eventyr. Det hele virkede meget betydningsfuldt. Som om hans håndtering af egernet kunne gå hen at kaste onde skygger ind over hele hans fremtidige liv, som en slags prøve han skulle bestå. Det var nu han skulle gøre det rigtige! Han så på egernet. Det

35 rallede. Og nu begyndte det også at ryste, det lå ligesom i krampe.

Han burde selvfølgelig slå det ihjel så det ikke skulle lide mere, det var det eneste rigtige at gøre. Dyret var orangebrunt og pjusket. Han tænkte på aflivninger han havde set af dyr på tv, et hurtigt snit med en dolk over struben, et hurtigt knæk ved nakken, et hug med øksen, en bolt i panden, og dyret går i knæ, slut prut.

40 Men han havde aldrig slået et dyr ihjel nogensinde, han havde en kandidatgrad i filmvidenskab.

Han så sig omkring, lidt længere henne lå en stor sten, måske kunne han bare lige give den et gok. Han løb hen og tog stenen op i hånden, jo, den kunne nok bruges. Den lå tungt i hans hånd, og han tænkte: tilpas tung. Så løb han tilbage til egernet og kiggede ned på det igen. Løftede hånden. Dyret rystede stadig.

45 Hovedet var ikke meget større end en golfbold. Han lukkede øjnene da han slog stenen ned mod det lille
egerns hoved.
Han åbnede øjnene.
For fanden mand! Dyret var stadigvæk levende. Det blinkede og spjættede, og nu løb der også en stribe
blod fra hovedet og ud på stien. Nej, nej, nej, panikken skød op igennem ham som et hekseskud, han smed
stenen væk som om den pludselig var brandvarm.

50 Det eneste han kunne komme i tanke om at gøre nu, var at ringe til Lises far i Aulum.
Han rystede så meget på hænderne at han fik åbnet en løbeapp og vejret på DMI før han fik fundet det
rigtige nummer.
Heldigvis tog han den.

55 Ja, det er Hans, sagde han med sin rolige stemme.
Det er Jacob, sagde han forpustet og satte ham ind i situationen.

Da han mødte Lise for fire år siden, var noget af det første han lærte om hende at hun forgudede sin far,
som også forgudede hende. Når de var på besøg hos hendes forældre i Vestjylland, var det tydeligt at
60 ligegyldigt hvad hun sagde, så var faren lutter anerkendelse, genkendelse og ros. Da han selv havde det på
samme måde fordi han var forelsket og også syntes at alt der kom ud af hendes mund, tilhørte en finere
orden af ord, fik han med det samme sympati for sin svigerfar. Dengang syntes han jo også hun var
vidunderlig, selvom hun ikke var så boglig.
Du bliver nødt til at rive hovedet af, sagde hans svigerfar.
65 Hvad?! Rive hovedet af?! Han stirrede forfærdet på det blødende dyr. Overhovedet at skulle røre ved
det virkede direkte modbydeligt. Han svedte, han kunne mærke sin puls helt ud i fingerspidserne.
Det er sådan man gør, sagde hans svigerfar. Bare tag fat, og så riv til.
Det kan jeg da ikke!
Nej, det kan du nok ikke, sagde hans svigerfar.

70 De tav begge.
Lises far var hjemmевærnsmand og jæger. Sådan en der drikker en Fernet Branca til sin morgenmad og
har et par waders hængende ude i skuret. Han havde sit eget værksted med drejebænk og våbenskab. Jacob
vidste godt at han aldrig havde ønsket sig en svigersøn der elskede avantgardefilm og spillede smart ovre på
universitetet i København. Han havde nok nærmere ønsket sig én der kunne save brænde og hænge ting op
75 og *tage ved*. Som havde en ordentlig indtægt og kunne bruge sine hænder til noget fornuftigt.
Jacob vidste det godt. Og hans svigerfar vidste at han vidste det.

Han tog sig til hovedet, rykkede i håret, gik frem og tilbage foran dyret med telefonen for sit øre. Han havde
en overvældende lyst til at græde. Sætte sig ned og give op.

80 Jacobs svigerfar lagde sin telefon mellem skulder og kind og børstede samtidig risten på grillen med en
stålbørste. Jacob kunne høre det som en svag rumsteren i baggrunden, stål mod stål og så Lises fars lidt
slæbende åndedræt.
Rive hovedet af. Det var jo grotesk.
Dyret var levende endnu.

85 Okay, sagde han så. Rykke hovedet af. Det kan jeg vel godt.

Godt, sagde hans svigerfar og skramlede lidt mere. Det er det eneste rigtige at gøre.

Okay, sagde han og lagde telefonen ned i lommen igen.

90 Han gik tilbage til dyret. Satte sig ned på hug. Rakte hænderne frem mod egernet, det spjættede. Dyret var blødt og varmt og forsigtigt lagde han højre hånds fingre rundt om den lille spinkle hals.

Men slap med det samme igen. Trak vejret helt ned i maven. Lukkede øjnene. Rakte armene ud igen, lagde fingrene om dyrets hals, han kunne mærke hvordan egerens vejtrækning, dets gispen forplantede sig op gennem hænder og arme, han kunne mærke dets puls, dyrets hjerteslag under sine fingerspidser som
95 en lodden rytme fra en anden mere ubarmhertig, rå verden. En verden hvor man i det ene øjeblik kan løbe og passe sig selv og i det næste få hovedet revet af.

Han slap dyret igen og sank sammen.

Det var ikke som at springe i vandet, bare tage sig sammen, lukke øjnene og gøre det. Han havde følelsen af at dette drab ville hjemføre ham resten af hans liv. At ligegyldigt hvad han gjorde nu, ville det
100 være forkert. Han håbede virkelig ikke dyret havde alt for ulidelige smerter, for han var ikke i stand til at hjælpe det.

Det var det tragiske faktum.

Han rejste sig.

Ude på marken stod nogle køer og gumlede græs.

105 Han besluttede sig for at stå lidt og se ind til køerne, stå lidt med ryggen til ulykkesstedet, mens han talte til hundrede, og så ville han tjekke egernet igen. Så håbede han virkelig det ville være slut af sig selv. Han begyndte at tælle, *en, to*, køerne var mørkebrune og beskidte.

Da han mødte Lise for fire år siden, havde han nok først og fremmest forelsket sig i hendes udseende. Det
110 måtte han indrømme. Men hun *var* altså også virkelig smuk. Dertil var der noget fint og fransk over hele hendes person, tænkte han dengang – det var før han vidste hun kom fra Aulum. Hun mindede ham om Catherine Deneuve i Pigen med paraplyerne, pastelfarvet, uskyldig og ren. Også i sengen, det havde været som at pakke et fint stykke hvid chokolade ud af silkepapir. Langtfra et vilddyr, men heller ikke ligefrem en søstjerne. Han syntes simpelthen hun var *sød*. Nu tænkte han: måske lidt for sød.

115 Og forstod hun ham overhovedet? Forstod hun overhovedet hans verden? Han fik i hvert fald sværere og sværere ved at forstå hendes.

Som udgangspunkt var hun naiv. Hun skulle altid snakke med Hus Forbi-sælgerne. Hun troede det bedste om folk. Hun spillede Lotto. Klappede hundene, fodrede fuglene. Skrev altid fødselsdagshilsner på Facebook. Hun hørte den mest banale musik, hun anede ingenting om kunst eller film. Hvis de en sjælden
120 gang så en film sammen, skulle den helst være fra Hollywood, og i hvert fald ikke i sort-hvid. Bøger rørte hun slet ikke. Hvis han læste op for hende, fik hun et fjernt og mat udtryk i øjnene. Forleden da han læste en passage op fra en digtsamling for hende (*Sorgen har været ihærdig som vitaminmangel, en dryppende hane, en tudende ugle i natten*), sagde hun: Kunne det ikke være dejligt at tage til Spanien? da han var færdig.

Hvad? sagde han.

125 Jeg har altid drømt om at komme til Spanien, sagde hun med et smil og rakte ud efter sine cigaretter. Nå ja, det var en anden ting: Hun var begyndt at ryge. Så meget for den renhed, den uskyld.

53, 54, 55, køerne græssede, og så var der jo alt det med børn.

Børn, børn, børn, han ville bare gerne gøre det rigtige.

Han sagde: Men hvad nu hvis de gerne vil til Disneyland?

130 Hun sagde: Ja, hvad så?
Ja, hvad så, ja, så alt muligt!
Hun måtte da kunne begribe at han ikke ville sætte sine ben sådan et sted, han kunne lige se det for sig. Fedtede fingre og ødelagt søvn, Disneylort og mælkepulver fra Nestlé. Tænkte hun overhovedet på det?
I det hele taget synes han slet ikke det var en verden man kunne være bekendt at sætte flere børn i.

135 *Det er fordi du ikke elsker mig*, sagde hun.
Nej, sagde han. Det er fordi alting går ad helvede til.
Hvad mener du?
Ja, jeg mener for eksempel at det kun er et spørgsmål om tid før Danmark bliver oversvømmet. Det ved du vel.

140 Hvis du læste aviser, ville du vide det, sagde han.
Jeg læser da aviser.
Så ved du måske også at der er noget der hedder global opvarmning, vrængede han.
Hun drak Coca-Cola Zero og røg cigaretter, han så på hende og tænkte sit.
BonBon-Land, sagde han.

145 Babymos med gift i.
Pesticider. Hormonforstyrrende stoffer og bilos og kineserne, der forurener med al deres industri, og verden, der i det hele taget er så fuld af nød og elendighed, og som om der ikke allerede er børn NOK! Gadebørn og sultne børn i Afrika, børnesoldater og børnearbejdere for eksempel. For ikke at tale om Syrien. Små børn kidnappet af Islamisk Stat og voldtægt som våben, den økonomiske krise overalt, den lave produktivitet i det her land og den voksende ulighed, de hjemløse, kontanthjælpsloftet, og alt det sagde han mens hun begyndte at græde og sagde at det alt sammen var udenomssnak, og han følte sig som en flugtbilist der bliver ved med at køre sit offer over igen og igen, *slam bang*, sætte i bakgear, bakke over igen, og han tænkte på udtrykket at man ikke må *slå på én der allerede ligger ned*.

150 Apropos!
Nu var han nået til hundrede. Koen holdt øje med ham mens den stod bag hegnet og gumlede. Han vendte sig, tog en dyb indånding og knælede ned ved siden af egeret.
Det spjættede ikke mere, det lå helt stille.
Han undersøgte det. Studerede det fra både højre og venstre.
Skubbede til det med foden.

160 Der var ingen tvivl; det var stendødt.
Han åndede lettet op.
I det samme begyndte det at regne.